Гуцул-Невір, половчани —
Хто на Русі го й не знає?
Плужить долом подолянин,
Піт кровавий утирає, —
Він же, стоя на рокиті,
Виграває у трембіту;
Хоть поруга всего світу!..
Ріж, розорюй, безталанний,
Чорну свою скибу-долю,
Доки світ сей окаянний
І тебе в ню не приоре!
І тебе!.. Там що за гія?..
То куми з хрестин вертають:
Віра, милість і надія...
О! я тим затрембітаю!
Бо їх тільки й видко буде,
Що на гульках, на хрестинах, —
Обдурені бідні люде
Й ти, дитинко, обдурена!..
Там же — що знов буришкають?
Домовину бідну, голу!
О! я й ті затрембітаю,
Що їй чути аж до долу!
Бо їй тільки і осталось,
Що з трембітов та в могилу!
Де ж надія, що тримала?
Віра, милість, що хрестили?..
О, такий-то гуцул в світі?
Люди плачуть — він їм грає!..
Втер си очі, втер трембіту,
І нової зачинає.